

paastaar, at Finansudvalget er en saa fornem Institution, at det er muligt at sige om en Borger, hvad man vil i en Finanslovbetænkning, uden at vedkommende skal have nogen som helst Ret til hos Finansudvalget at blive bekendt med de objektive Data, der ligge til Grund derfor. Hvis dette skulde være muligt, siger jeg, hvad jeg sagde før, at saa vilde Folketinget være det eneste Sted i Landet, hvor det var muligt at æreskænde en Mand uden at fremlægge Grundlag derfor, og det tror jeg ikke, Folketinget er; og det bør det ikke være — derved vilde dets Anseelse i Befolkningen synke dybt. Altsaa disse objektive Data maatte Finansudvalget frem med, hvis de havde saadanne, og hvis det ikke havde dem, var det tvunget til af Ærespligt at gaa en af de to Veje, som ellers stode det aabne, og som bleve nævnte i den paagældende Skrivelse, nemlig enten den Vej at lade det komme til Afgørelse ved Domstolene eller den Vej at afgive en Erklæring. Derfor hævder jeg, at ved Hjælp af denne Skrivelse blev Finansudvalget tvunget til at afgive en saadan Erklæring, fordi det nemlig umulig kunde gaa nogen anden Vej.

Det ærede Medlem kan sige: Vi gjorde det frivilligt. Ja tro det, hvem som vil, vi kende dog ret godt Forholdene den Gang. Imidlertid, en Ting er given, at Tvangen, som jeg har omtalt, laa paa Finansudvalgets Bord i Form af denne Henvendelse. Det ærede Medlem kan ikke sige noget imod dette, men han kan ved Siden deraf sige, at selv om denne Tvang ikke havde været der, vilde han alligevel have afgivet sin Erklæring. Nej, det vilde det ærede Medlem ikke efter de Udtalelser, han nylig lod falde om den Maade, hvorpaa Finansudvalget vilde stille sig i saadanne Tilfælde. Følgelig var det ikke frivilligt. Efter den Teori, det ærede Medlem har udviklet om den Fornemhed, der er ved Finansudvalget, er det umuligt, at Erklæringen kan være afgiven frivilligt. Dernæst gav det ærede Medlem i sin Erklæring det mindst mulige, thi den ærede Ordfører for Finansudvalget har udtrykkelig sagt her i Tinget, at hvis det blev godtgjort, at der ingen Forbindelse var her, har den Opfattelse hos Finansudvalget, at der maaske var en Forbindelse, vist sig forkert. Ordføreren har erkendt i Tinget, at Finansudvalget havde den Opfattelse, at der var en Forbindelse mellem disse to Ting, og han har sagt, at han, hvis det blev godtgjort, der ingen var, var villig til at erklære dette, men det ærede Medlem

for Løvels Erklæring gaar ikke ud paa, at en Opfattelse i Finansudvalget er forkert, nej, den gaar ud paa det mindst mulige. Man kunde for saa vidt godt sige, at dens Indhold er temmelig betydningsløst, idet den kun gaar ud paa, at der ikke fra Udvalgets eller Ordførerens Side foreligger nogen Paastand om Bestikkelse. Det ærede Medlem har saa haft en mundtlig Samtale med Bogtrykker Bagge, og der har han udtalt for sit Vedkommende det, som det ikke var ham muligt at erklære som Formand for Finansudvalget, skønt der kunde være skellig Grund dertil, dette nemlig, at det ikke havde været Hensigten at fremsætte nogen Sigtelse i den paagældende Retning. Derfor ere de Udtalelser, det ærede Medlem her fremsætter, endda svagere end de Bemærkninger, han før gjorde i denne Sag.

Formanden: Folketingsmanden for Viborg Amts 5te Valgkreds har paa ny bedt om Ordet. Med Tingets Samtykke (Ophold) har det ærede Medlem Ordet.

Anders Nielsen: Maa jeg begynde med at gøre det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) en Undskyldning — jeg er altid rede til at gøre en Undskyldning, naar jeg har taget fejl. Det ærede Medlem siger, han har ikke paastaaet, at det var Ekspropriation, der her var foregaaet. Naar det ærede Medlem siger det og understøtter sine Ord med et Citat af Rigsdagstidenden, og der ikke er andre Ord, der kunne tyde paa, at han har paastaaet det, som jeg mener, han har paastaaet, har jeg Uret, og jeg gør det ærede Medlem min Undskyldning derfor. Men det blev paastaaet fra anden Side her i Tinget, at det var en Ekspropriation, om jeg ikke husker fejl, og det blev paastaaet i Pressen fra en Side, som man skulde mene vidste god Besked.

Det ærede Medlem henviste til Slutningen af Bogtrykker Bagges Skrivelse til Oplysning om, hvorledes Hr. Bagge opfattede det skete, men maa jeg henvise til, hvad der staar i Begyndelsen af Skrivelserne. Der citeres først den Passus af Betænkningen, der har samlet hele denne alt for store Opmærksomhed om sig. Saa hedder det: „Denne Udtalelse er under Forhandlingerne her i Tinget og af Offentligheden bleven opfattet som indeholdende den Sigtelse mod afdøde Professor Bagge, at han skulde være *bestukket* til som Formand for Bestyrelsen for Centralkomiteen at tilstaa Laanet i Thaarupgaard“.